

Arrest

nr. 109 217 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Namadi VDC (Village Development Committee) (district Ramechhap) en beschikt u over de Nepalese nationaliteit. U studeerde in Kathmandu waar u uw middelbare studies afrondde in 2063 (Nepalese kalender; stemt overeen met 2006-2007 in

de Gregoriaanse kalender). Uw vader wenste dat u in de hoofdstad studeerde omdat hij sinds 2052-2053 (1996-1997) vaak problemen kende met maoïsten aangezien hij een aanhanger en lid was van de Nepalese Congrespartij. Uw familie werd bedreigd om donaties, voedsel en gronden af te geven. Uw vader stierf in 2056 (1999-2000) naar aanleiding van een alcoholprobleem. Na uw studies keerde u eind 2064 (begin 2008) terug naar uw dorp omdat de burgeroorlog gedaan was, de maoïsten zich voorbereidden voor de verkiezingen en uw moeder er alleen voor stond. In de derde maand van 2065 (juni 2008) kwam er in een dichtbijgelegen lagere school een positie als leerkracht vrij. U ging naar de sollicitatiegesprekken op 8/03/2065 (22 juni 2008) maar er was commotie omdat leden van de YCL (Young Communist League) andere kandidaten niet naar binnen lieten. Ze wilden immers dat iemand van de YCL deze post zou krijgen. 10/03/2065 (24 juni 2008) werd als nieuwe selectiedatum aangeduid. Toen u op deze dag aankwam, was er slechts een andere kandidaat, een zekere Ramesh. Hij was YCL'er. Ondanks het feit dat het bestuur van de school onder druk werd gezet door de YCL, werd u als leerkracht geselecteerd. Op 15/03/2065 (29 juni 2008) kon u aan de slag. Sindsdien werd u regelmatig lastiggevallen door een groep YCL'ers. Naresh Limbu was de leider van deze groep en eveneens de persoon die de activiteiten van de YCL in uw dorp organiseerde. U werd twee à drie keer op uw school en ongeveer één keer per maand op straat verbaal bedreigd. U werd gezegd dat u de gevolgen zou moeten dragen voor het feit dat u de post van leerkracht had gekregen. Ze waren ook boos dat u soms deelnam aan de programma's van de Nepalese Congrespartij in uw dorp. Soms werden ze agressief en namen ze uw handtas af en gooiden die weg. Uw moeder raadde u aan om rustig te blijven en hen zoveel mogelijk te negeren. Buiten enkele burens en familieleden wist niemand over dit probleem en u sprak hierover ook niet met uw schooldirecteur. De YCL vroeg ook regelmatig – ongeveer één keer per maand of per twee maanden – om een donatie te schenken in het kader van een festival of een partijprogramma. U en uw moeder gaven telkens een bescheiden bijdrage. Vanaf 2068 (2011) kwamen zij echter wekelijks langs en konden u en uw moeder dit niet meer betalen. Toen jullie op een dag weigerden te betalen, kwamen ze binnen in huis om huishoudelijke voorwerpen op te eisen. Op 15/04/2068 (31 juli 2011) kwamen leden van YCL een donatie vragen. U en uw moeder konden dit niet meer verdragen en antwoordden dat ze vanden waren. Jullie werden hierop bedreigd. Op de avond van 30/05/2068 (16 september 2011) drong plotseling een groep van vier YCL'ers binnen in jullie huis. Ze verweten u en uw moeder dat jullie de partij niet steunden en niet deelnamen aan hun programma's en over hen geruchten verspreidden. U reageerde furieus en herhaalde dat ze vanden waren. Uw moeder werd vervolgens op de grond geslagen en u werd meegenomen naar buiten. Ze bonden uw moeder vast. U werd buiten uw huis verkracht door minstens twee personen. U werd de volgende dag in het bijzijn van uw moeder en een vriend van uw vader wakker. Uw moeder zocht medische hulp bij een plaatselijke verpleegster. Na enkele dagen verbeterde uw fysieke toestand niet en besliste de vriend van uw vader om u in het dichtstbijzijnde ziekenhuis te laten opnemen. U werd van 3/06/2068 (20 september 2011) tot 6/06/2068 (23 september 2011) in een ziekenhuis behandeld. Vervolgens ging u naar huis en gaf u de verkrachting aan in een lokaal politiestation. Ze zouden de zaak onderzoeken. Diezelfde nacht beslisten u en uw moeder om niet binnenshuis te slapen maar in een stal. Jullie hoorden die nacht dat jullie belagers terugkwamen naar jullie huis en op de deuren en de muren sloegen. De volgende dag zijn jullie naar de zus van uw moeder gegaan. De echtgenoot van uw tante heeft u en uw moeder aangeraden om naar Kathmandu bij uw oom te gaan. U verbleef tien dagen bij uw oom in Kathmandu. Ondertussen ging u opnieuw bij de politie, maar u kreeg er het antwoord dat u voor het onderzoek naar de politie in uw dorp moet gaan. Omdat u vermoedde dat uw belagers u ook in Kathmandu zouden zoeken, verhuisde u na tien dagen naar een vriend in dezelfde wijk. Uw oom heeft u nadien meegedeeld dat YCL'ers naar u kwamen vragen bij hem thuis. Uiteindelijk beslisten u en uw moeder dat het beter zou zijn dat u Nepal zou verlaten. Via India en Moskou kwam u aan de hand van een (ver)vals(t) paspoort naar België waar u op 27 december 2011 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte d.d. 28/10/2063 (11 februari 2007), een verklaring van de lagere school 'Shree Muna Devi' d.d. 15/03/2065 (29 juni 2008) waaruit blijkt dat u er op 15/03/2065 (29 juni 2008) als leerkracht tewerkgesteld werd, twee schoolcertificaten waaruit blijkt dat u in 2063 uw middelbare school met succes hebt afgerond, medische attesten van het Miteri Hospitaal te Bhaktapur waaruit blijkt dat u er van 20 september 2011 tot 23 september 2011 werd opgenomen en behandeld voor verschillende verwondingen veroorzaakt door aanranding en verkrachting.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde Nepal te hebben verlaten uit schrik om verdere problemen te ondervinden met leden van de YCL, die u en uw moeder op 30/05/2068 (16 september 2011) aanvielen in jullie huis en u op deze dag seksueel mishandelden.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Nepal naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van (de omstandigheden van) uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een (ver)vals(t) paspoort van Delhi naar Moskou te zijn gereisd. U kon echter uiterst weinig informatie geven over de gegevens in het paspoort waarmee u reisde. U kon uitsluitend zeggen dat het paspoort uw eigen foto bezat en u niet onder uw eigen naam reisde aangezien u eenmaal een korte blik kon werpen op het paspoort. Welke valse identiteit u had in het paspoort kon u echter niet zeggen. Verder was u nooit op de hoogte van de geboortedatum in het paspoort. U weet evenmin onder welke nationaliteit u reisde; u wist niet of het paspoort al dan niet Russisch was. U diende tot slot het antwoord schuldig te blijven op de vraag of er een visum in het paspoort was aangebracht. U verklaarde dit gebrek aan kennis omdat u het paspoort niet bij had en u er niet ingekeken hebt. De smokkelaar heeft u ook nooit geïnformeerd over de gegevens van het paspoort waarmee u reisde. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geenszins voorbereid was indien men u vragen had gesteld over uw bestemming en doel van uw reis. U stelde immers dat u in het geval u dergelijke zaken zouden gevraagd worden u naar de smokkelaar die met u mee reisde zou verwijzen om hierop te antwoorden (CGVS, p. 9-11). Deze gebrekkige kennis is echter hoogst bevreemdend. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen (onder meer hotelreserveringen). Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat, indien u India werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg wordt nog verder in het gedrang gebracht omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over het moment dat u uw staatsburgerschapkaart (Nagarikta Pramanpatra) hebt afgegeven aan uw smokkelaar. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u uw staatsburgerschapkaart hebt afgegeven aan de smokkelaar nadat u in Delhi gearriveerd was (CGVS, p. 9). Toen u vervolgens werd gevraagd of u tijdens uw reis van Nepal naar India geen identiteitsdocumenten diende bij te hebben, wijzigde u plots uw verklaringen u en zei u dat u van bij de start van uw reis in Nepal geen identificatiedocumenten bij zich had en dat de smokkelaar uw staatsburgerschapkaart toen al had afgenomen. Geconfronteerd hiermee, preciseerde u dat u slechts wist dat uw oom een pakket heeft gegeven aan de smokkelaar toen jullie uit Kathmandu naar Delhi vertrokken en dat u niet weet wanneer precies de smokkelaar uw staatsburgerschapkaart in zijn bezit had gezien u niet op de hoogte bent over de inhoud van het pakket (CGVS, p. 9-10). Gelet op uw uitdrukkelijke verklaring dat de smokkelaar uw staatsburgerschapkaart pas vroeg toen u al in Delhi was aangekomen, kan deze uitleg echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u bewust uw reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie, zoals een eerdere uitreisdatum of eerdere buitenlandse reizen, staat die niet meteen in overeenstemming te brengen zijn met het door u vertelde asielrelaas. Bovenstaande elementen zijn bovendien van die aard dat ze het voor mij onmogelijk maken om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Verder dient er te worden gewezen op een cruciale tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 30/05/2068 werd geslagen en verkracht door leden van YCL. U verduidelikte dat u hiervoor niet naar de dokter bent gegaan en u hieraan geen verwondingen hebt overgehouden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u bij het begin van het gehoor echter plotsklaps wel degelijk in een ziekenhuis voor uw verwondingen te zijn behandeld. Op het Commissariaat-generaal legde u ter staving van uw stellingen bovendien verschillende medische attesten neer. U begreep niet hoe voorgaande zin in de CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken was terechtgekomen (CGVS, p. 2; p. 12; p. 18-19). Uw uitleg voor voorgaande flagrante tegenstrijdigheid kan echter geenszins in aanmerking genomen worden. Uw antwoorden op de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers door een neutrale ambtenaar in de CGVS-vragenlijst weergegeven. Bovendien werd na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de vragenlijst opnieuw in het Nepalees voor u voorgelezen en bevestigde u daarop de juistheid van uw verklaringen met uw handtekening (zie CGVS-vragenlijst). Voorgaande tegenstrijdigheid is dermate fundamenteel dat er aan uw verklaringen betreffende de door u beweerde verkrachting geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Dat u in verband met de door u beweerde medische behandelingen alsnog op het Commissariaat-generaal bewijsstukken aandroeg, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat in Nepal documenten

gemakkelijk op frauduleuze wijze te verkrijgen zijn. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Gezien er aan de door u voorgewende verkrachting waarvan u slachtoffer zou geweest zijn geen enkel geloof kan worden gehecht en u een uitdrukkelijk verband legde tussen de verkrachting en de bedreigingen die u voor de verkrachting thuis, op school en op straat moest ondergaan (CGVS, p. 17; CGVS, p. 20), komt tevens de geloofwaardigheid van uw overige problemen met YCL'ers danig op de helling te staan. Deze vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van de door u ondergane bedreigingen worden verder bevestigd door enkele bevreedende elementen in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo is het enerzijds uiterst bevreedend dat u de dreigementen aan uw adres (omdat u een leerkracht was die niet met de YCL was geaffilieerd) nooit hebt aangegeven bij uw schooldirecteur. De bedreigingen dateren immers vanaf het moment dat u als leerkracht werkte en u werd bovendien twee à drie keer op school zelf bedreigd (CGVS, p. 15-17). Als verklaring voor uw nalaten in dit verband, had u slechts een weinig afdoende uitleg. U stelde dat de directeur zich vooral in het kantoor van de VDC bevond en dus maar sporadisch op school aanwezig was. Op de vraag waarom u geen afspraak kon maken gezien het bestuur van de school zelf druk en problemen heeft ervaren van de YCL ten tijde van de sollicitatiegesprekken, kwam u met de niet afdoende uitleg dat u maar weinig vrije tijd had en voegde u hieraan toe dat u ook niet wist of u wel steun kon vinden bij de directeur omdat u niet zeker was of hij al dan niet aanhanger was van de YCL. Dit antwoord is opmerkelijk. U stelde immers dat de school geen YCL'er had aangeworven ondanks de druk van de partij. Uw bewering dat er binnen het dorp geen oplossing was voor uw problemen met de YCL omdat iedereen in het dorp hen vreesde, is eveneens een merkwaardige uitleg die niet gebaseerd is op concrete feiten of elementen. In dit verband dient er te worden herinnerd aan uw verklaringen dat het bestuur van de school een YCL'er aan de kant heeft gezet en u heeft aangeworven (CGVS, p. 16-17). Het bevreedende feit dat u uw schooldirectie niet op de hoogte bracht van de volgens u zwaarwichtige bedreigingen aan uw adres, terwijl dit redelijkerwijs kon worden verwacht, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Anderzijds dient te worden gewezen op het feit dat deze bedreigingen van de YCL die in een extreem gewelddadig incident uitmondde slechts moeilijk met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal in overeenstemming gebracht kunnen worden. Uit deze informatie blijkt immers dat het aantal gewelddadige afpersingen door YCL-leden na de verkiezingen in 2008 sterk is afgenomen. Daarnaast blijkt uit dezelfde informatie dat slachtoffers van "open donatiecampagnes" het verzoek tot donatie steeds kunnen weigeren zonder enige negatieve consequenties. Zelfs wanneer absurd hoge bedragen geëist worden, kan er nog sterk onderhandeld worden, aangezien de maoïsten reeds met beperkte bedragen tevreden zijn. Volgens verschillende door het Commissariaat-generaal geconsulteerde bronnen zou de YCL geen "negatieve activiteiten" meer onderhouden en zou niemand nog bang zijn van de YCL. Wanneer de YCL in zeldzame gevallen toch nog iemand zou viseren, gebeurt dit gericht en betreft het enkel politieke tegenstanders en geen gewone burgers. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u geen uitgesproken politiek profiel heeft. Buiten uw aanwezigheid bij enkele programma's van de Nepalese Congrespartij in uw dorp, hebt u geen politieke activiteiten. U was geen lid van de partij, enkel sympathisant (CGVS, p. 7). U kan dan ook bezwaarlijk als een serieuze politieke opposant beschouwd worden. Dat de YCL'ers geweld gebruikten omdat jullie na vier jaar van stilzwijgen en het betalen van donaties jullie zich uiteindelijk op verbale wijze verzet hebben tegen de YCL, is in het licht van bovenstaande informatie dan ook geenszins aannemelijk (CGVS, p. 17-18; p. 20; p. 22). Bovendien kan hieraan nog toegevoegd worden dat het op zijn minst opmerkelijk is dat de YCL plots – vanaf 2068 – niet meer tevreden zou geweest zijn met jullie maandelijkse of tweemaandelijkse bijdragen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Tot slot kan er nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze bevestigen hoogstens uw identiteit, uw opleidingsniveau en uw professionele activiteiten, hetgeen in deze beslissing niet meteen wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoekster:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoekster bevindt zich hier in België, waar zij op 27 december 2011 een asielaanvraag heeft ingediend.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.e., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissingen aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Immers, de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit Nepal zijn volgens verweerster onvoldoende overtuigend en vertonen weinig plausibiliteit zodat er geen geloof aan kan gehecht worden.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat zij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Nepal, te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

- Reisweg

Volgens verweerster kon verzoeker weinig informatie geven over de gegevens in het paspoort waarmee ze reisde.

De smokkelaar heeft alles geregeld en reisde mee met verzoekster. Ze heeft slechts enkele keren een vluchtige blik op het paspoort kunnen werpen.

“In welke periodes tijdens uw reis, kreeg u een paspoort?”

Ja, hij geeft het paspoort in mijn hand, in de luchthaven, aan de immigratiecheckpunten wanneer we in de rij stonden, maar wanneer we in de luchthaven stonden, naam hij het terug van mij. ”

(administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 9)

“Alleen of met gezelschap?”

Ja, de persoon die mijn nonkel had geregeld, heeft mij gezelschap gegeven van KMT naar Delhi. ”

(administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 9)

“Wat was de naam in dat paspoort?”

Ik heb niet door het paspoort gegaan, maar één keer het gebeurde dat ik een kleine blik, ik kon zien dat het mijn naam niet was. ” (administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 10)

Staatsburgersschapskaart

Verweerster beweert dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar staatsburgersschapskaart.

De oom heeft de staatsburgersschapskaart van verzoekster aan de smokkelaar gegeven. Hij heeft deze toen aan verzoekster teruggegeven. In Delhi heeft de smokkelaar de kaart inderdaad terug opgeëist.

Verzoekster heeft geen paspoort en ze heeft haar staatsburgersschapskaart afgegeven aan de smokkelaar. Als ze de documenten zou hebben zou ze geen enkel probleem hebben om deze voor te leggen, net zoals ze haar geboorteakte heeft voorgelegd.

“Heeft u enige identiteitsdocumenten bij?”

Dat is mijn geboortecertificaat. ”

(administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 7)

- Tegenstrijdigheid tussen interview bij DVZ en CGVS

Verweerster merkt op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gezegd heeft dat ze niet naar de dokter is gegaan en geen verwondingen had opgelopen op 30/05/2068.

Verzoekster heeft zelf spontaan op deze fout gewezen bij het begin van het verhoor bij verweerster. Het is dan ook bevreemdend dat verweerster zich louter op dit argument berust om ervan uit te gaan dat er geen enkele geloofwaardigheid kan gehecht worden aan de beweerde verkrachting.

“Voorgaande tegenstrijdigheid is dermate fundamenteel dat er aan uw verklaringen betreffende de door u beweerde verkrachting een enkel geloof meer kan worden gehecht. ”

(stuk 1, beslissing van verweerster, p. 3)

“Ik zou willen zeggen iets willen over mijn eerste interview.

AZ haalt de documenten van de ‘Vragenlijst’ boven: “Ik ben niet naar de dokter geweest, ik had geen verwondingen. deze zinnen: ik heb deze dingen niet gezegd, en ik weet niet hoe het is terechtgekomen in dit papier.

U hebt toch het document getekend? U hebt getekend wat er op het document staat? Ik heb deze dingen zeker niet gezegd, en de tolk ze heeft het niet goed aan mij gezegd, dus ik het niet verstaan. Ik weet niet van dat, ik heb al dat niet gezegd. (administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 2)

Na het verhoor bij DVZ werd niet alles aan verzoekster voorgelezen, enkel de grote lijnen.

Hebben ze na dit interview alles voorgelezen van dit papier?

Het was niet letterlijk uitgelegd, het was in een samenvatting gezegd.

Ze gaan niet zomaar iets uitvinden tijdens het eerste interview?

Ik weet niet wie zijn fout het is, maar ik denk niet dat ik onbewust/dat ik iets zou gezegd hebben als iets niet zou gebeurd zijn. Ik weet niet wie deze fout heeft gemaakt, maar het was een fout. ”

(administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 2)

Verweerster kon ook heel wat details geven over haar medische verzorging (administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 12-13).

- Schooldirecteur

Verweerster vindt het vreemd dat verzoekster nooit haar problemen heeft aangekaart bij de directeur en het schoolbestuur.

1.

De directeur woonde in VDC terwijl de school in het dorp is. De directeur kwam niet veel naar het dorp en naar de school. Als hij kwam had hij het druk. Er waren steeds veel mensen rond hem en hij kon hem niet in privé spreken.

“De directeur, we konden niet veel interageren, ik weet niet wie hij steunde, hij was heel zelden in de school, we moesten ook 6 dagen werken en één dag was vrij, ik kon mijn klas niet verlaten om hem te zien in de VDC office, elke maandag was het een dag verlof en ik moest dan bij mijn moeder zijn. Maar in het algemeen had ik het gevoel dat YCL heel agressief en gewelddadig waren en alle dorpingen vreesden hen en dus was het niet nuttig om mijn probleem te delen want er was geen oplossing in het dorp. ” (administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 17)

2.

Er waren in totaal maar zes leraars. Dit was geen vaste groep. Leraars veranderden geregeld. Naast deze mensen en de schooldirecteur was er niemand waarbij ze terecht kon.

“Met hoeveel leerkrachten waren jullie?”

Er waren 6 leerkrachten (mij inbegrepen). ”

(administratief dossier verweerster, verhoor van verzoekster, p. 6)

De regering kijkt niet veel om naar de kleine scholen in dorpen. Het is ongeveer vijf uur wandelen van VDC. Er is zelfs geen bus ernaar toe.

Verzoekster heeft heel wat details kunnen geven over hoe ze lastig gevallen werd door YCL (administratief dossier verweester, verhoor van verzoekster, p. 15-18) en ook over de verkrachting en de gevolgen daarvan (administratief dossier verweester, verhoor van verzoekster, p. 19).

Verweester trekt deze feiten niet in twijfel behalve het argument dat verzoekster tijdens het eerste verhoor bij DVZ zou gezegd hebben dat ze niet naar de dokter gegaan was.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoon dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep ’

(Van Heule D., o.e., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, p. 27, nr. 60).

Verzoekster is moeten vluchten uit Nepal want ze werd aangevallen, bedreigd en verkracht door leden van YCL nadat ze als lerares begon te werken voor een school waar YCL iemand van hen wilden hebben. Ook in Kathmandu werd ze vervolgd door leden van YCL.

De YCL is een gevaarlijke terroristische groepering in Nepal.

“Most of the YCL members are reportedly combatants who the CPN-Maoist did not want confined in the cantonments under the regulation of the United Nations Mission in Nepal (UNMIN). YCL also includes an unspecified number of child soldiers who are not eligible for registration as per the UNMIN standards, as well as a large number of cadres who were recruited by the Maoists during the cease-fire period, with the assurance that they would be inducted into the National Army.

YCL leaders claim that their cadres are unarmed young men without any formal military training. It is, however, widely known that YCL cadres receive extensive training in armed combat. Moreover, members who have had the experience of fighting during the insurgency era are trained by the CPN-Maoist, and are familiar with the use of sophisticated weapons. YCL cadres openly carry knives, sticks, iron bars and other improvised weapons and swagger around the countryside and the Kathmandu region without fear or restriction. ”

(stuk 3: South Asia Intelligence Review, ‘Young Communist League’, geconsulteerd op 15 januari 2013; <http://www.satp.org/satporgtp/countries/nepal/terroristoutfits/YCL.html>)

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of zijn politieke overtuiging of hem of zijn een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.e., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch offeitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen ”

(Van Heule D., o.e., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

De overheid kan geen bescherming tegen de discriminatie die verzoekster dient te ondergaan gezien dit diep ingeworteld zit in de Nepalese maatschappij.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een document toe van het “South Asia Terrorism Portal” over de Young Communist League in Nepal.

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoekster blijft in gebreke om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster. De commissaris-generaal stipt in de eerste plaats aan dat verzoekster geen enkel bewijs van haar reisweg of van de daarbij gebruikte reis- of identiteitsdocumenten voorlegt en hierover bovendien verklaringen aflegt die niet te rijmen zijn met de informatie waarover hij beschikt. Tevens wordt in de beslissing gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster over de gevolgen van de beweerde slagen en verkrachting door leden van de YCL aangezien verzoekster initieel verklaarde niet naar de dokter te zijn geweest en bij de commissaris-generaal beweerde wel degelijk te zijn behandeld. Verder acht de commissaris-generaal het bevreemdend dat verzoekster haar problemen nooit besprak met de directeur van de school waar zij was tewerkgesteld. De gewelddadige activiteiten van YCL-leden waarvan verzoekster gewag maakte, worden volgens de commissaris-generaal niet ondersteund door objectieve bronnen, waardoor er aan het relaas van verzoekster geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Tenslotte besluit de commissaris-generaal op grond van de objectieve informatie over Nepal waarover hij beschikt, dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster past de elementen uit de vluchtelingendefinitie toe op haar individuele situatie en stelt dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, waarbij zij ingaat op een aantal overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.6. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 november 2011 met een Aeroflot-vlucht van Delhi naar Moskou zou zijn gereisd (stuk 11, Verklaring DVZ, 11 januari 2012, punt 35 Reisroute). Hierbij verklaarde verzoekster dat haar reisdocumenten door de smokkelaar werden afgeleverd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 9), dat zij niet op de hoogte was van de nationaliteit of de persoonsgegevens in dat paspoort of van het feit of dit paspoort al dan niet voorzien was van een visum (*ibid.*, p. 10-11). Verzoekster "*denkt*" dat zij haar paspoort niet heeft moeten tonen toen zij vanuit Delhi op de luchthaven van Moskou arriveerde (*ibid.*, p. 11). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij in geval van ondervraging zou moeten verwijzen naar de smokkelaar (*ibid.*, p. 11). Deze verklaringen van verzoekster druisen manifest in tegen de objectieve informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat reizigers na een internationale vlucht onderworpen worden aan individuele paspoort- en douanecontrole (stuk 14, Landeninformatie, info luchthaven Moskou). Door thans in haar middel te herhalen dat zij slechts enkele keren een vluchtige blik op het paspoort heeft kunnen werpen, slaagt verzoekster er niet in haar onwetendheid over de erin vervatte gegevens aannemelijk te maken, aangezien een grondige kennis hiervan noodzakelijk is om op succesvolle wijze de (streng) grenscontrole in de Russische Federatie te passeren.

2.7. Met betrekking tot haar staatsburgerschapskaart bevestigt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij deze heeft afgegeven aan de smokkelaar die deze aanvankelijk teruggaf, maar deze in Delhi wederom opeiste. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad verklaarde dat haar staatsburgerschapskaart door de smokkelaar werd opgevraagd toen zij in Delhi was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 8-9), terwijl zij naderhand stelde dat de smokkelaar van haar oom in Kathmandu een pakket kreeg dat onder andere haar staatsburgerschapskaart bevatte (*ibid.* p. 10). Door thans één versie van haar verklaringen te bevestigen, heft verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Verzoekster beweert weliswaar dat zij de documenten zou neerleggen als zij hierover zou beschikken, doch de commissaris-generaal kon op grond van de combinatie van de afwezigheid van elk reis- of identiteitsdocument, waarbij dient te worden gepreciseerd dat een geboorteakte (stuk 13, Documenten, geboorteakte) niet als een reis- of identiteitsdocument kan worden aanzien, en van haar ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen rechtsgeldig vermoeden dat zij heeft getracht om de informatie die in de reisdocumenten is vervat, verborgen te houden, wellicht omdat deze niet compatibel is met het voorgehouden asielrelaas.

2.8. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Naar aanleiding van de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de cruciale

tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal betreffende de vraag of zij als gevolg van de beweerde vervolgingsfeiten van 16 september 2011 verwondingen had en hiervoor naar de dokter ging, stipt verzoekster aan dat zij spontaan op deze "fout" heeft gewezen. De Raad merkt echter op dat deze fundamentele wijziging van haar verklaringen onmogelijk als een "fout" kan worden beschouwd die zou zijn ontstaan door een onjuiste weergave van haar verklaringen ten tijde van het invullen van de vragenlijst. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoekster blijkens het administratief dossier met haar handtekening bevestigde dat zij de tolk goed begreep (stuk 11, Inventaris + Diverse documenten DVZ, Verklaring), waarna verzoekster het volgende verklaarde: "(...) Op (16-09-2011) werd ik door YCL meegenomen geslagen en verkracht. Ik verloor het bewustzijn en toen ik wakker werd was ik opnieuw thuis. Ik ben niet naar de dokter geweest. Ik hield geen verwondingen over aan dit incident(...)" (stuk 10, Vragenlijst DVZ, 11 januari 2012, p. 3). Deze verklaring werd haar voorgelezen in het Nepalees en verzoekster heeft te kennen gegeven dat deze verklaring juist is en met de werkelijkheid overeenstemt (*Ibid.*, p. 4). Verzoekster beweert thans dat niet alles werd voorgelezen, maar enkel de grote lijnen. Deze insinuatie wordt niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. De Raad ziet bovendien niet in waarom verzoekster de Vragenlijst zou ondertekenen als er slechts een samenvatting van haar verklaringen zou zijn voorgelezen, die bovendien onjuist zou zijn. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota met opmerkingen, heeft het er alle schijn van dat verzoekster slechts nadat zij in het bezit kwam van bepaalde stukken (stuk 13, Documenten, doc. van hospitaal), die overigens een bedenkelijke bewijswaarde hebben, haar versie van de feiten dringend diende te veranderen. Het feit dat zij zogenaamd veel details kon geven over haar medische verzorging, ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om van bij aanvang geloofwaardige verklaringen af te leggen. De beperkte bewijswaarde van de verkregen stukken wordt overigens ondersteund door de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Nepal allerhande valse documenten en certificaten verkrijgbaar zijn (stuk 14, Landeninformatie, Canada Immigration and Refugee Board, Nepal: Prevalence of forged, fake or falsely acquired documents, including identity documents, professional certifications, membership cards and employment records, 26 januari 2009). Op grond van deze vaststelling kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.9. Wat de overweging betreft van de commissaris-generaal dat verzoekster nooit bij de directeur melding had gemaakt van haar problemen met de YCL, tracht verzoekster te wijzen op het feit dat hij weinig beschikbaar was en er niemand anders was van de school of de overheid waarbij ze terecht kon. Verzoekster is echter sedert 28 juni 2008 aan de slag als onderwijzeres op de school (stuk 13, Documenten, Verklaring job als leerkracht), waardoor het weinig overtuigend overkomt dat verzoekster nooit de kans zou hebben gehad haar problemen met YCL-aanhangers, die gedurende meer dan drie jaar zouden hebben aangesleept, aan de directeur of aan andere bestuursorganen te melden. Dit klemt des te meer omdat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat het managementcomité van de school zich niet door YCL liet intimideren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 15), waardoor er geen reden was voor verzoekster om niet over deze problemen te spreken. Waar verzoekster stelt dat de vervolgingsfeiten zelf niet in twijfel worden getrokken, wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is waardoor er geen reden bestaat om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. De uiteenzetting van verzoekster over de politieke motieven van de bedreigingen en de onmogelijkheid om wegens de diep gewortelde discriminatie in de Nepalese maatschappij een beroep te doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden is bijgevolg volstrekt irrelevant. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt niets in tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Nepal, waarbij er ondanks de sporadische confrontaties tussen de Nepalese autoriteiten en gewapende groeperingen, voor burgers geen sprake is van een gewapend conflict of van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoekster ter terechtzitting dat Nepal niet veilig is en dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd, is niet van aard om de motieven van de beslissing te vitiëren.

2.11. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bewering van verzoekster dat de YCL een gevaarlijke terroristische groepering is in Nepal, waarbij zij verwijst naar de tekst die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), in belangrijke mate dient te worden gerelativeerd. Uit de door verzoekster aangeleverde informatie kan trouwens overduidelijk worden afgeleid dat het aantal incidenten waarbij de YCL betrokken is, in de voorbije vier jaar sterk is gedaald in vergelijking met de periode 2007-2008. Dit wordt eveneens bevestigd door de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat de “*negatieve activiteiten*” van YCL-leden fel zijn afgenomen of zelfs zijn opgehouden en dat thans geen gewone burgers meer zouden worden lastiggevallen en niemand nog bang is van YCL (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Veiligheidssituatie in Nepal, 5 april 2013, p. 21-23).

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal zich zou hebben bezondigd aan onnauwkeurigheden bij de feitenvinding, waardoor er geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN